

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 marca 2019 r.

Pozycja 70

POSTANOWIENIE z dnia 22 stycznia 2019 r. Sygn. akt Ts 337/08

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej PKS Tychy sp. z o.o. w sprawie zgodności:

art. 47¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 174, art. 175, art. 176 ust. 1 oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

1) podjąć zawieszono postępowanie;

2) umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej PKS Tychy Sp. z o.o. (dalej: skarżąca), wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 29 października 2008 r. (data nadania), zarzucono niezgodność art. 47¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (ówcześnie: Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 2, art. 45 ust. 1, art. 174, art. 175, art. 176 ust. 1 oraz art. 178 ust. 1 Konstytucji.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 18 marca 2009 r. pełnomocnik skarżącej został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej.

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie, do Trybunału Konstytucyjnego wpłynęło pismo procesowe z 27 marca 2009 r. (data nadania).

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 16 czerwca 2009 r. pełnomocnik skarżącej został wezwany do złożenia oświadczenia, czy podpisy pełnomocnika G.K. widniejące na pełnomocnictwie do sporządzenia skargi konstytucyjnej z 22 października 2008 r., skardze konstytucyjnej z 24 października 2008 r. dotyczącej art. 47¹ k.p.c. oraz piśmie procesowym skarżącej spółki z 27 marca 2009 r. zostały złożone własnoręcznie przez pełnomocnika G.K.

Pełnomocnik skarżącej, w piśmie z 23 czerwca 2009 r. oświadczył, że nie zostało mu udzielone żadne pełnomocnictwo, jak również nie podpisywał żadnych pism w sprawie.

Wobec powyższego, Trybunał Konstytucyjny powziął wątpliwość co do autentyczności podpisu oraz pieczęci imiennej radcy prawnego G.K., widniejących pod wymienionymi

wyżej dokumentami. Zaistniało wówczas uzasadnione podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, określonego w art. 270 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (ówcześnie: Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1600; dalej: k.k.), o czym Szef Biura Trybunału Konstytucyjnego zawiadomił Prokuraturę Rejonową w T. pismem z 13 lipca 2009 r. (znak: [...]).

W tym stanie rzeczy, postanowieniem z 18 stycznia 2010 r., Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 20 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), zawiesił postępowanie, stwierdziwszy, że ewentualne nadanie biegu skardze konstytucyjnej zależy od rozstrzygnięcia o popełnieniu czynu zabronionego.

Sąd Rejonowy w K. Wydział Karny – wyrokiem z 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt [...]), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. Wydział Karny Odwoławczy z 29 września 2017 r. (sygn. akt [...]) – uznał M.J., pełniącego funkcję prezesa zarządu skarżącej i upoważnionego do składania w jej imieniu oświadczeń woli, za winnego m.in. tego, że w postępowaniu przed Trybunałem w sprawie o sygn. akt Ts 337/08 użył jako autentycznych podrobionych dokumentów w postaci skargi konstytucyjnej z 24 października 2008 r., pełnomocnictwa dla adw. A.K.K. oraz radcy prawnego G.K. z 22 października 2008 r., a także pisma procesowego z 27 marca 2009 r., na których uprzednio podrobiono podpis oraz pieczętę radcy prawnego G.K., czym wyczerpał znamiona występku z art. 207 § 1 k.k.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074, ze zm.) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane skargą nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

Zgodnie z art. 180 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) w związku z art. 36 u.o.t.p. TK, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego postępowania, Trybunał podejmuje zawieszony postępowanie z urzędu z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia kończącego to postępowanie. Sprawa, w związku z którą Trybunał zawiesił postępowanie została zakończona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 29 września 2017 r. (dalej: wyrok skazujący) W tym stanie rzeczy konieczne stało się więc podjęcie zawieszzonego postępowania.

Trybunał stwierdza, że – w świetle wskazanego rozstrzygnięcia – kontynuowanie postępowania w sprawie o sygnaturze akt Ts 337/08, a w konsekwencji wydanie orzeczenia jest niedopuszczalne. Wyrok skazujący – którym Trybunał Konstytucyjny jest związany na mocy art. 11 k.p.c. w związku z art. 36 u.o.t.p. TK – jednoznacznie wskazuje bowiem na to, że złożona przez skarżącą skarga nie została sporządzona i wniesiona przez radcę prawnego G.K., tj. przez podmiot, o którym mowa zarówno w obowiązującym w dniu złożenia skargi art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.), jak i obowiązującym obecnie art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK.

W tym stanie rzeczy – zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK – należało umorzyć postępowanie.